

- Április 15.-én, vasárnap, fogjuk megünnepelni a Szent István Templom fennállásának 90.-ik évfordulóját. Pontosabban, 1928 áprilisban mondták az első (magyar) szentmisét a Szent István templomban.

Ezen a napon csak egy és nem kettő Szentmisét mondunk amely 10:00 órakor kezdődik. A Szentmise magyar, német, és angol nyelven lesz megtartva. Lesz finom ebéd aznap, de kérjük, hogy a magyar asszonyok hozzanak süteményt.

Kérünk mindenkit, már aki megteheti, népviseletbe öltözve jöjjenek a templomba. Részletesebb szórólapot hamarosan küldünk ki mindenkinek.

- Április 21.-én, szombat délután 5:00 órai kezdettel, a 17-es Könyves Kálmán cserkészcsapat vacsorát rendez. A műsorral és tánczenével egybekötött vacsorát a Hollywood-i Magyar Református Egyháznál tartják meg. További információért forduljanak Latkóczy Lacihoz.
- Április 22.-én, vasárnap, Zsófia Nővér hittanórát tart a családosoknak ebéd után, aztán majd lelkigyakorlatot a felnőttek számára 2:00 órakor. Mindenkit szeretettel várunk.

Továbbá, május 20.-án fog tanítani fog Zsófia Nővér és ez lesz az utolsó alkalom a nyári szünet előtt

Betegeink;

• Rácz Károly	Szabó István
• Bános Magdi	Vodnákné Túri Ildikó
• Iván Teri	Batta Eve nővér
• Szuromi Anzelm atya	Zeller Róbert
• Juhász Kató	Szolga Bálint
• Redler Mária	Janet Rowe
• Hermina nővér	Andrási Gergő
• Donald Halloran	Vörös Magdi

Halottaink;

• Nagy Gyuláné Erzsébet	Gasztonyi Ferenc
• Raymond Romanczuk	
• Horváth gerlák Atya	Zeller Kati
• Hajdú Éva	Németh Anna
• Wéber Éva	Muzsnai Rosália
• Oscar Marquez	Vas László atya
• Birnbaum István	Rozsnyai Miklós
• Telekes Imre	Mócsy Tamás

(Jn20,19-31) A pogányokról ezt mondta Szt. Pál: „Nincs hát mentségük, mert fölismerték az Istent, mégsem dicsőítették Istenként, s nem adtak neki hálát” (Róm1,20b-21a). Lehet, hogy hálátlanság volt a bűnük, de mi keresztények sokkal hálátlanabbak lehetünk náluk. Igaz, hogy a pogányok ismerhették Istent természetes évelés által, de csupán személytelenül, mint a rabszolga ismeri a mesterét. Nekünk, katolikusoknak viszont Isten ismerős, mint egy gyermeknek az Atyja. Egy szolga hálátlansága egy dolog, ám a gyermeké igazán keserű. Az emberiség hálátlansága miatt engedte Isten, hogy oly hosszú történelem elmúlják Ádám bűne és Jézus eljövetele között. Közben erkölcsi romlás miatt szakadt ránk az emberi nyomor. A nyomorult ember viszont már nem számíthatott boldogságra, mint Ádám és Éva tették. Ami igaz általában az emberi történelemre, szintén kifejezetten igaz Urunk nyilvános működésére. Hogy fékezze a hálátlanságot, Jézus a csodáit általában elkeseredett személyeken vitte végbe. Ugyanígy, miután egész éjjel hiába halásztak, az apostolok jobban értékelték a későbbi bőséges halfogást.

Egy bűn legjobb ellenszere az ellentétes erény gyakorlása. Tehát először érdeklődhetünk a legnagyobb hálátlanság felől. Azután annak éppen az ellenkezőjét tehetjük, ezáltal felfogva, hogy mi lehet a legnagyobb hálaadás. Eszerint nem lehet súlyosabb hálátlanság annál, hogy halálos bűnben áldozzunk. Messze attól, hogy

valami középkori kitalálás lenne, Szt. Pál a méltatlan szentáldozást szentségtörésnek nyilvánítja, midőn kimondja: „Ezért aki méltatlanul eszi a kenyeret vagy issza az Úr kelyhét, az Úr teste és vére ellen vét. Tehát vizsgálja meg magát mindenki, – folytatja – s csak úgy egyék a kenyérből és igyék a kehelyből, mert aki csak eszik és iszik anélkül, hogy megkülönböztetné az Úr testét, saját ítéletét eszi és issza” (1Kor11,27-29). A gyakori, sőt mindennapi szentáldozás a mai Egyházban nagy kegyelem, de óriási felelősséggel jár. Botránkoztassuk meg akár az egész világot, mintsem hogy Isten ellen vétkeznénk ez ügyben.

Bizonyára egyikünk sem járulna szentáldozáshoz szentségtörő módon, mégis hogyan vehetnénk magunkhoz az Úr testét, vérét, lelkét és istenségét még méltóbban? Egyszerűen szólva a mindennapi áldozó hálásabb, mint a hetenkénti. A TV, a számítógép vagy a telefon előtt töltött percek gyorsan órákká adódnak össze. Ha viszont valóban hálásak akarnánk lenni, percek helyett Istennek is órákat kellene adnunk. Ám soha ne mulasszunk el a szentmise után legalább ötperces hálaadást adni! Feltámadása után Urunk hihetetlen hatalmat adott az apostolainak. „Vegyétek a Szent Lelket!” – mondotta. „Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, s akinek megtartjátok, az bűnben marad” (Jn 20:22b-23). A bűnbánat szentségében az isteni irgalmasság közvetlen kútfőjéből merítünk! Keresztségünk után egyetlen őszinte gyónás eltörlí az egész életünkben elkövetett minden halálos bűnünket. A gyakori gyónás pedig még a bocsánatos bűneinket is képes lassanként eltávolítani az életünkből. Nincs ennél méltóbb szentáldozás. Ámen!

English / 2018 Easter 02B

(Jn20:19-31) Speaking about the pagans, St. Paul said, “They are without excuse, for although they knew God they did not honor Him as God or give thanks to Him.” (Rom1:20b-21a) Their sin may have been ingratitude, but we Christians can be far more thankless than they were. True, the pagans could know God through natural reason, but only impersonally as a slave knows his master. For us Catholics, on the other hand, God is known familiarly through faith as a child knows his Father. A servant’s ingratitude is one thing, but a child’s ingratitude is bitter indeed. It was due to mankind’s ingratitude that God allowed so much history to intervene between Adam’s sin and Jesus’ coming. In the meantime, moral depravity gave birth to human misery. Miserable man in turn could no longer take happiness for granted as Adam and Eve did. What was true for human history in general was also true of our Lord’s public ministry in particular. To curb ingratitude, Jesus usually performed His miracles for desperate individuals. Our Lord’s apostles couldn’t take the miraculous catch of fish for granted after fishing all night and catching nothing.

The best antidote against vice is practicing the contrary virtue. Therefore, we might inquire first about the greatest act of ingratitude a believer can commit. Then, we can do exactly the opposite thereby discerning what the greatest act of gratitude might be. Accordingly, no ingratitude seems more flagrant than receiving Holy Communion in a state of mortal sin. Far from being some medieval invention, St. Paul declares an unworthy communion to be a sacrilege when he says: “Whoever eats the bread or drinks the cup of the Lord in an unworthy manner will be guilty of sinning against the body and blood of the Lord. Everyone ought to examine themselves,” he continues, “before they eat of the bread and drink of the cup. For those who eat and drink without discerning the body of Christ eat and drink judgment upon themselves.” (1Cor11:27-29) Frequent, even daily, communion is a great grace in today’s Church, but there goes with it a tremendous responsibility. Let’s be ready to scandalize the entire world rather than offend God in this matter.

Surely none of us would receive Holy Communion sacrilegiously, but how can we receive the Lord’s Body, Blood, Soul and Divinity even more worthily? – Normally speaking, the daily communicant is far more thankful than a weekly one. The minutes we spend in front of the TV, computer or on our phones quickly add up to hours. If we would be truly grateful, however, we should give God hours rather than minutes. But let’s never neglect to make at least a five-minute thanksgiving after mass! After His resurrection, our Lord gave an incredible power to His apostles. “Receive the Holy Spirit!” He said. “Whose sins you forgive are forgiven and whose sins you retain are retained.” (Jn20:22b-23) In the Sacrament of Penance, we have the font of Divine Mercy undistilled! After Baptism, one candid confession cancels the mortal sins of an entire lifetime. Frequent confession in turn can slowly purge even venial sin from our life. Nothing makes for a worthier communion. Amen!